

zon op iets anders. Dan dacht hij: Ik had haar niet mee moeten nemen; haar vader zou geëischt hebben, dat ik haar naar huis terug bracht. Waarom was dit niet in hem opgekomen?

Toen keek hij naar haar. Ze zat roerloos, haar gezicht hield ze verborgen in haar handen. Toch geloof ik niet dat ze huilt, dacht hij, maar ze trekt zich in zichzelf terug. En zoo, ongemerkt, schaarde hij zich weer aan den kant van de jeugd. Het was thuis wel moeilijk voor haar, de moeder en Greet, domme vrouwen, — en de domheid leek altijd te overheerschen. Dat ze van Jacques hield, en door hem was opgegeven, daaraan dacht hij niet; — hij had misschien nooit in die liefde geloofd. Maar hijzelf was blij, dat hij het huis den rug kon toekeeren, en zij was er slaaf geweest. Nu mocht ze haar eigen leven hebben. Zou ze het kunnen? alleen in een vreemd land? zou hij zelf het kunnen? Och, evengoed als in Holland, waar hij bij vreemde menschen had gewoond.

— Ben je nu wat warmer? vroeg hij plotseling.

Ze nam haar handen weg van haar gezicht, dat was nog bleek, met enkele roode vlekken. — O ja, zei ze.

— Zullen we wat eten?

Ze haalde een brood te voorschijn, waarvan ze met zijn zakmes plakjes sneed, en die aten ze droog op. Daarbij dronken ze ieder een paar slokken melk.

— Zeilen we goed? vroeg ze, hoe hard zouden we gaan?

Hij schudde zijn hoofd. — We gaan niet heel snel, ik hoop dat de wind opsteekt tegen den avond.

Ze dorst niet verder vragen. Er was een groot verlangen in haar, den tijd te dooden, snel te leven over deze dagen heen; — en toch had ze geen doel — en geen toekomst. Ze zag niets voor zich uit, ze had zich van het verleden afgekeerd, en tuurde met leege oogen over de wijde, eentonige zee. Maar telkens keerden herinneringen in haar terug, en die waren allen pijnlijker dan dit heden. Woorden van Greet vooral, en lachjes, en o, het klein-schuldige gezicht van haar moeder, die weer iets voor haar gekocht had. Dit keer had ze er niet voor betaald; — als moeder dat geld nu maar missen kon, 15 gulden. Bah, altijd dat geld; zij verdiende goed, en moeder misgunde het haar. Ja, plotseling wist ze dat moeder jaloersch was geweest op haar verdiensten. Dat was afschuwelijk; ze had toch wel bijna alles willen geven, als het daardoor beter was geworden. Nu kon ze niets meer doen, geen woord zeggen. Zoo zou het ook zijn, als je plotseling dood was, dacht ze, dan werd alles afgebroken, en het moest zoo blijven liggen, — geen gebaar meer, en geen kijken van de oogen.

Ze moest zoo niet denken, het maakte haar week. O, het blinken van dat water aldoor, en het dansen van hun boot. Werd ze daarvan zoo moe? Greet had gezegd: Neem jij Frans maar, die is beter voor jou, en